

Hồi 9

Cửa Hầu Phủ Sâu Thẳm Như Biển

Cửa khép hờ, ba người đẩy cửa bước vào.

Gương mặt của Vương Chấn Phi lộ vẻ trắng bệch rõ rệt. Cặp mắt của Câu Hành Kiện thì có vẻ trắng dã, không biết vì ngủ không đủ, hay là uống rượu nhiều hơn lúc bình thường chút ít.

Chỉ có Hoa Tứ gia là không thay đổi gì, bất kể y xuất hiện ở chỗ nào, bất kể đi làm chuyện gì, xem ra y đều cười hì hì rất là hòa khí, dù kêu y đi dụ dỗ vợ người ta, cướp đoạt tiền tài người ta, không những vậy còn cất luôn cổ họng người ta, y cũng đều có vẻ như vậy.

Bọn họ đều chưa bỏ đi, bởi vì bọn họ đang còn mãi đợi, đợi tin tức của Tiểu Thanh. Bọn họ đã đợi nóng cả ruột gan lên, nhưng vẫn cứ phải đợi, bởi vì bọn họ tin tưởng, Tiểu Thanh không thể bị hư chuyện được.

Hiện tại bọn họ mới biết mình đã lầm.

Bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn. Căn phòng rộng rãi sạch sẽ trắng tinh như tuyết này, lại phẳng phát đầy vẻ âm u chết chóc không sao nói được.

Hoa Tứ Gia là người cuối cùng bước vào.

Y nhất định phải bước vào là quay người lại, nhè nhẹ đóng cửa, bởi vì y không muốn cho Địch Thanh Lân thấy nét biểu tình trên gương mặt của mình.

Bất kỳ người nào bỗng thấy mặt một người mình cứ ngỡ là đã chết chắc rồi, mặt mày đều không khỏi bị biến sắc.

May mà Địch Thanh Lân ngay cả nhìn cũng không nhìn y nửa mắt, lại càng không chú ý đến vẻ mặt của y, chỉ hững hờ nói một câu:

- Mời ngồi.

Ba người vào phòng, mà trong phòng duy nhất chỗ có thể ngồi được là cái bồ đoàn đó.

Lấy thân phận của bọn họ, ngồi bệch ra đất chắc chắn là không được rồi. Vương Chấn Phi nhìn nhìn hai người kia, y không muốn ngồi vào chỗ duy nhất đó, nhưng Địch Thanh Lân đã nói:

- Hoa Tứ gia, ông ngồi đi.

Hoa Tứ gia nhìn nhìn Vương Chấn Phi, Vương Chấn Phi ngoảnh mặt qua một bên nhìn bức tường trắng. Hoa Tứ gia chầm chậm ngồi xuống.

- Có phải các ông đang lấy làm kỳ lạ lắm ?

Địch Thanh Lâm hỏi:

- Rõ ràng là tôi phải chết rồi, tại sao lại còn sống đây ?

Y nói chuyện cũng như y giết người vậy, trực tiếp mà hữu hiệu.

Cầu Hành Kiện nét mặt lộ vẻ khẩn trương:

- Ông nói gì ? Tôi không hiểu gì cả.

- Tốt lắm.

- Tôi không hiểu, tốt lắm nghĩa là sao vậy ?

- Hiểu cũng tốt lắm, không hiểu cũng tốt lắm.

Địch Thanh Lâm nói:

- Hiểu hay không hiểu cũng thế thôi.

Y nhìn Cầu Hành Kiện, bình thản hỏi:

- Ông thích chết kiểu nào ?

Da thịt đang căng cứng trên gương mặt của Cầu Hành Kiện, trở thành như những giây đàn đang bị đánh cho rung bắn lên:

- Tại sao tôi phải chết ?

- Bởi vì tôi muốn ông chết.

Địch Thanh Lâm trả lời mãi mãi vẫn đơn giản và mau mắn.

- Thiên thanh như thủy, phi long tại thiên.

Cầu Hành Kiện gằn giọng nói:

- Ông quên chúng tôi là ai rồi sao ?

- Tôi không quên.

Giọng nói của Địch Thanh Lâm vẫn bình thản:

- Tôi muốn ông chết, là ông chết, bất cứ ông là ai, cũng thế thôi.

Trong giang hồ vô số người đã nói như vậy, nhưng từ miệng của y, hơi hột lạnh nhạt nói ra, như một vị quan tòa có quyền sinh sát đang phán tội tử hình một phạm nhân.

Cầu Hành Kiện trừng mắt giận dữ nhìn Địch Thanh Lâm, nhưng y chẳng có dũng khí chồm lại liều mạng một phen, toàn thân bắp thịt của y đang căng thẳng, nhưng trong người y hoàn toàn mềm nhũn yếu xìu.

Cặp mắt của người này tựa như con rắn độc hút máu, đã hút hết sạch máu và dừng khí trong người y.

Vương Chấn Phi bỗng cười nhạt:

- Chết là chết, nếu ông muốn y chết, tùy tiện chết cách nào cũng vậy thôi, cần gì ông phải hỏi chết cách nào ?

- Đúng vậy, chết là chết, nhất định không có chuyện gì thay thế được.

Gương mặt trắng trẻo cao quý của Địch Thanh Lâm bỗng biến ra nghiêm trang mơ màng, y nói:

- Trên trời dưới đất, chẳng còn chuyện gì chắc chắn hơn là chuyện ông sẽ chết.

Y thở ra:

- Ông nói đúng lắm.

Y vừa thở ra vừa đứng dậy, bước lại trước mặt Cầu Hành Kiện, lấy giọng còn bình thản hơn lúc nãy:

- Ông không thể coi là một tay hảo hán, nội tâm của ông mềm yếu hơn bên ngoài của ông nhiều lắm.

Địch Thanh Lâm nói:

- Trước giờ tôi vốn vẫn thích ông.

Y bỗng đưa hai cánh tay ra ôm Cầu Hành Kiện xiết nhẹ một cái, như đang ôm một người tình nhân.

Cầu Hành Kiện không hề cự tuyệt, bởi vì y vốn không muốn cự tuyệt. Địch Thanh Lâm ôm y, không những ôn hòa mà đầy vẻ tình cảm, giọng của y cũng vậy:

- Ông đi thôi, tôi không tiễn ông nữa đâu.

Nói xong câu đó, y buông tay ra, y buông tay ra rồi, Cầu Hành Kiện còn đang nhìn y, lấy cặp mắt vừa trống lỗng vừa hoang mang vừa sung sướng vừa đau khổ nhìn y, như si như dại.

Y có thể cảm thấy cái ôm đó rất nhẹ nhàng ôn nhu, đồng thời cũng cảm thấy có một trận đau đớn kịch liệt.

Đau đớn đến tận xương tủy, đến mạch máu, đến trái tim.

Đợi đến lúc y ngã xuống rồi, y còn chưa biết lúc y bị ôm choàng lấy, đã có một lưỡi dao từ sau lưng y đâm xuyên ra trước ngực chỗ trái tim.

Một thanh dao mỏng, mỏng như tờ giấy.

Nụ cười độc đáo của Hoa Tứ gia vẫn còn nguyên vẹn trên gương mặt tròn tròn của y, chỉ bất quá y thở ra một hơi:

- Tôi phục ông.

Y nói:

- Tiểu hầu gia, hiện tại tôi mới chân chính bội phục ông đấy.

- Sao ?

- Tôi đã thấy người khác giết người. Chính tôi cũng có giết người.

Hoa Tứ gia nói:

- Nhưng một người có thể dùng một cách ôn nhu tình cảm như vậy để giết người, không những tôi chưa từng thấy qua, ngay cả nghĩ còn không nghĩ ra được.

Vương Chấn Phi nổi gân xanh đầy hai bên thái dương, mu bàn tay và cổ họng:

- Y có thể dùng cách đó để giết người vì chính y không phải là một con người.

Địch Thanh Lân lại ngồi xuống, ngồi trở lại chiếc bồ đoàn:

- Ông lầm rồi.

Y nói:

- Tôi dùng cách đó giết y, bởi vì tôi thích y.

Giọng của y rất bình thản:

- Nhưng với ông thì lại khác, nhất định tôi sẽ không dùng cách đó giết ông.

Vương Chấn Phi lùi lại ba bước gần giọng nói:

- Người dám động tới ta sao ? Người có biết ta là ai không ? Người không sợ Thanh Long hội chém người ra thành tương sao ?

Địch Thanh Lân bỗng cười lên một tiếng, nụ cười thật ôn hòa:

- Thật ra tôi cũng không cần giết ông, tôi nên giao ông lại cho Dương Tranh.

Địch Thanh Lân nói:

- Ông cũng không cần phải lo cho tôi, dưới mắt thủ lãnh của các ông, ông tối đa chỉ là một con heo thế thôi, nhất định y sẽ không vì tôi giết một con heo của y mà tức giận làm gì.

Vương Chấn Phi tuy còn đang cười, tiếng cười đã nghe giống như một con heo đang đói kêu lên âm ỉ, thậm chí còn có chỗ giống như một con heo bị chọc tiết.

Chỉ khác có một điều, heo không có đao, còn y thì có.

Y rút cây đao giấu trong ống tay áo ra, không phải cây đao bình thường y muốn khoe khoang thân phận đem ra sử dụng là thanh Kim Bội Đại Khảm Đao, mà là thanh Nhạn Dực Đao.

Đấy mới là thứ lợi khí y sử dụng lúc y thực sự muốn giết người.

- Hoa Tứ gia, ông còn ngồi đó làm gì nữa ?

Vương Chấn Phi hét lớn lên:

- Không lẽ ông muốn ngồi đó chờ chết sao ?

Hoa Tứ gia không nói gì, cũng không động đậy, bởi vì y đã phát hiện ra, hiện tại trước mặt Địch Thanh Lâm nhất định phải không được động đậy.

Dĩ nhiên y có lý do của y.

Y có thanh danh, có quyền thế, còn có cái gia tài khổng lồ không ai tưởng tượng được.

Hạng người như y, lúc đã quyết tâm làm một điều gì đó, dĩ nhiên là có lý do rất chính đáng.

... Lúc y thấy thi thể của Vạn Quân Vũ, y đã phát hiện ra Địch Thanh Lâm là một kẻ đáng sợ phi thường, so với mười Cầu Hành Kiện và mười Vương Chấn Phi nhập lại còn đáng sợ hơn.

... Lúc y thấy Địch Thanh Lâm không hề bị Tiểu Thanh hại, y càng chứng thực được điểm đó.

Điểm quan trọng nhất là, y tin tưởng Địch Thanh Lâm sẽ không động đến mình. Bởi vì thái độ của Địch Thanh Lâm đối với y khác hẳn với đối người khác, nếu không, tại sao lúc này còn đặc biệt gọi tên mời y ngồi ?

Hoa Tứ gia suy nghĩ rất nhiều, không những vậy còn rất nhanh. Trong tình huống đó, tại sao y còn muốn động đậy ?

Nhưng Vương Chấn Phi đã động đậy.

Y biết Địch Thanh Lâm là người rất khó đối phó, nhưng y cũng không phải là kẻ dễ dàng gì đụng vào.

Dao của y nhẹ mà nhanh.

Trong giang hồ rất nhiều người đều cho rằng, nếu y sử dụng không phải là thanh Kim đao, mà là thanh Nhạn Dực đao, lúc y đánh ra, nhất định còn nhanh hơn cả cao túc của Vạn Quân Vũ là Khoái Đao Vạn Thành rất nhiều.

Kim đao là để người ta nhìn vào, nhưng thanh đao này không nhìn được.

Y vừa vung đao ra, đợi người ta thấy đao của y đâu, rất có thể họ đã chết dưới lưỡi đao rồi.

Hiện tại đao của y đã đánh ra, Địch Thanh Lâm đã thấy đao của y, ánh đao lóe lên, đã vút tới cổ họng của Địch Thanh Lâm.

Địch Thanh Lân vẫn còn ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn, Vương Chấn Phi không hề cho y một cơ hội gì để hoàn thủ.

... Lúc chân chính muốn giết người, nhất định phải không được cho đối phương một cơ hội gì.

Wương Chấn Phi hiểu rõ cái đạo lý ấy, không những vậy còn làm rất triệt để.

Nhát đao đó rất có thể là nhát đao nhanh nhất trong đời của y, bởi vì y đã phát xuất hết tiềm lực trong người mình.

Chỉ những lúc người ta đối diện với sống chết, người ta mới phát huy ra được tiềm lực trong người.

Hiện tại y đã đến chỗ sống chết. Nếu Địch Thanh Lân không chết, người sẽ chết chính là y.

Wương Chấn Phi không chết, Địch Thanh Lân cũng không chết.

Ánh đao lóe lên, nhát đao chém ra, Vương Chấn Phi bỗng cảm thấy có cái gì như mũi kim đang chích vào trong người mình.

Một chỗ nào đó rất đặc biệt, ngay cả y cũng không biết rốt cuộc chỗ đó là chỗ nào. Y bỗng cảm thấy toàn thân mềm ra, vừa mềm vừa đau đớn, đau đến nổi nước mắt hình như đang trào ra.

Đợi đến lúc cơn đau đã hết rồi, y còn đang đứng ở chỗ cũ, làm như không có chuyện gì đã xảy ra, giống như nãy giờ y vẫn đang đứng nơi đó vậy.

Chỉ có một điều không giống là, trong tay y không còn có cây đao.

Cây đao của y đang nằm trong tay của Địch Thanh Lân.

Địch Thanh Lân dùng hai ngón tay giữ mũi đao, đưa cán đao lại cho y, rồi bình thản nói:

- Nhát đao này còn chưa đủ nhanh, ông còn phải nhanh thêm chút nữa.

Y nói:

- Ông thử lần nữa xem sao.

Tại sao Địch Thanh Lân không giết y ? Tại sao còn cho y thêm một cơ hội nữa ?

Wương Chấn Phi không tin được, bởi vì y chưa hề cho ai cơ hội như vậy, ngay cả một cơ hội cũng chưa hề.

Nhưng y không thể không tin. Bởi vì thanh đao của y đã trở về lại trong tay y.

Dĩ nhiên y còn muốn thử thêm lần nữa.

Lúc nãy y bị hụt tay, không chừng chỉ bất quá vì y quá khẩn trương. Khẩn trương muốn sút cả gân ra.

Lần này dĩ nhiên y phải đặc biệt để ý, dĩ nhiên phải sử dụng một chiêu thức hoàn toàn khác hẳn.

Thân hình của y đã bắt đầu xoay tít, xoay quanh Địch Thanh Lâm không ngừng, để cho Địch Thanh Lâm không cách nào thấy được nhát dao của y chém ra từ phương vị nào.

Đấy chính là đao pháp từ Bát Phong Du Thân Chưởng biến hóa ra, nhát dao này làm như y muốn từ cửa Khảm chém ra, nhưng bỗng lại biến đổi phương vị thành ra từ cửa Ly chém lại.

Nhát dao này không những nhanh, mà còn biến hóa nhanh, chỉ tiếc là, hiệu quả vẫn như lần trước, tức là không có tí hiệu quả gì.

Thanh đao của y lại lọt vào tay của Địch Thanh Lâm. Địch Thanh Lâm lại giao thanh đao cho y:

- Ông thử thêm lần nữa xem sao.

Vương Chấn Phi lại thò tay ra cầm lấy thanh đao của mình, rồi dùng sức nắm chặt lại. Lần này y không thể nào hựt được.

Tuy y biết đây không phải là cơ hội cuối cùng, sau đó Địch Thanh Lâm vẫn cứ sẽ tiếp tục cho y thêm cơ hội.

Nhưng y không muốn nhận nữa.

Bởi vì y đã hiểu rõ, cơ hội đó không còn là cơ hội, mà là sỉ nhục.

Y bỗng phát giác ra, mình giống như một con chuột đang nằm dưới móng vuốt của một con mèo.

Nhưng lần này y không thể hựt được. Y đã bảo đảm với mình, nhất định không thể hựt lần này.

Nhát dao này là nhát dao tối hậu của y, nhát dao chém xuống, lưỡi đao nhất định phải được nhuộm máu đỏ hồng.

Cái nhục của y đang chịu, chỉ có máu mới rửa sạch được.

Quả thật, lần này y không bị hựt, nhát dao chém ra, lưỡi đao lập tức nhuộm đầy máu tươi.

Không phải máu của Địch Thanh Lâm, mà là máu của chính y.

Máu của y cũng giống như máu của Địch Thanh Lâm, cũng màu đỏ hồng.

o0o

Dương Tranh mở từng miếng vải bọc cây Ly Biệt Câu ra, dùng hai tay đưa cây câu lại trước mặt lão già.

Y muốn nhờ lão già tướng giùm cây câu của y.

Ánh mặt trời diễm lệ. Lão già đưa hai tay đón lấy, đẩy mũi câu lên trời, hướng lưỡi câu ra trước ánh sáng mặt trời.

Câu bất động, lão già cũng bất động.

Trừ cặp mắt của lão ra, cả người lão hình như trong một khoảnh khắc đã trở thành pho tượng đá.

Thần, khí, linh, hồn của lão phảng phất chỉ trong khoảnh khắc đó đã nhập vào trong câu câu lão đang cầm trong tay.

Ánh mắt của lão sáng rực như tinh cầu miền bắc cực.

Lão nhìn chăm chú vào cây câu, một hồi lâu thật lâu mới mở miệng ra, câu nói chẳng liên quan gì đến cây câu cả:

- Chắc lâu lắm rồi ông chưa ăn được một bữa cơm nào ngon, bởi vì mặt ông có vẻ đói lắm.

Dương Tranh không hiểu tại sao lão lại bỗng nói như vậy.

- Vũ khí các nhà luyện kiếm tạo ra, cũng giống như người vậy, cũng có tướng, cũng có sắc, lâu ngày không uống máu người, sẽ có vẻ đói.

Lão già rớt cuộc đã nói vào chính đề:

- Cây câu này mới đây chắc đã được nếm máu người, không những vậy còn là máu của một kẻ phi thường.

- Tại sao nhất định phải là máu của một kẻ phi thường ?

- Điều đó nhất định có thể nhìn ra được.

Lão già nói:

- Một người được ăn thức ăn ngon được tuyển chọn, và một người chỉ ăn thức ăn tạp nhạt, thần tình khí sắc có giống nhau không ?

Thí dụ đó tuy không hay gì, nhưng Dương Tranh đã hoàn toàn hiểu ý lão già.

Y không thể không thừa nhận lão già quái dị này quả thật có cặp mắt có khả năng hiểu thấu tất cả sự việc.

Lão già nhắm mắt lại, rồi hỏi Dương Tranh:

- Ông đánh ai bị thương vậy ?

- Lam Nhất Trần.

Dương Tranh nói:

- Lam Đại tiên sinh.

Lão già thay đổi nét mặt:

- Đây là ý trời, nhất định là ý trời.

Lão mở bưng mắt ra, ngẩng mặt lên trời, ánh mắt đầy vẻ cung kính sợ hãi:

- Thiệu đại sư vô ý làm ra cây câu này, cũng vì đó mà chết đi, chết trong tay Lam Nhất Trần. Bây giờ Lam Nhất Trần lại bị cây câu này làm tổn thương, đây không phải ý trời còn là gì nữa ?

Dương Tranh bất giác cũng rợn gáy. Lão già lại nói:

- Cây câu này vốn cũng là một vật bất tường, cũng giống như một người trời sinh ra có lệ khí, nóng nảy, vì vậy, mà nó vừa ra khỏi lò, người luyện nó phải chết.

Lão nói:

- Phụ thân của người tuy nhờ đó mà tung hoành thiên hạ, nhưng cả đời cũng chỉ có thống khổ và bất hạnh.

Dương Tranh rầu rầu nét mặt, ánh mắt của lão già lại lộ vẻ hứng phấn lên:

- Nhưng hiện tại, cái lệ khí đó đã được hóa giải rồi, đã bị máu của Lam Nhất Trần hóa giải.

Lão nói:

- Bởi vì Lam Nhất Trần đáng lý ra là chủ nhân của nó, nhưng lại ném nó đi. Tuy y không giết Thiệu đại sư, nhưng Thiệu đại sư cũng coi như đã chết vì y, y đã chôn xuống những oán độc cừ hận vào trong xương tủy của cây câu này, thành ra một thứ lệ khí bất tường, chỉ có máu của chính y mới hóa giải nổi.

Lối nói chuyện này nghe ra thật huyền hoặc, nhưng trong đó phảng phất lại có đạo lý cực kỳ sâu xa ảo diệu làm người ta không thể không tin. Lão già lại nhắm mắt lại rồi thở phào một tiếng:

- Đây là ý trời, ý trời đã muốn thành toàn ông, ông có thể an lòng được rồi.

Lão đưa cây dao lại cho Dương Tranh:

- Ông đi thôi, bất kể ông đi làm chuyện gì, bất kể ông đi đối phó ai, nhất định sẽ không bị thất bại.

Giọng nói của lão đượm một hơi hám ma quái mà thần bí, lão chúc Dương Tranh, cũng là trù ẻo kẻ địch của Dương Tranh.

o0o

Địch Thanh Lân ở xa xôi ngoài trăm dặm, trong khoảnh khắc đó, y phảng phất cũng cảm thấy có điều gì đó bất tường sẽ xảy ra cho mình.

Địch Thanh Lân trước giờ không tin vào chuyện huyền ảo, cả đời y, duy nhất mà y tin là vào chính mình.

Lúc lưỡi kiếm của y đâm vào da thịt của Ứng Vô Vật, y bèn cho rằng trên đời này nhất định không còn ai sẽ đánh bại được y.

Vì vậy y bèn hồi phục rất nhanh, trở lại cái vẻ trấn định và lãnh đạm, lúc y nhìn Hoa Tứ gia, y là một vị thần linh không có chuyện gì là không làm tới được, đang nhìn một kẻ ti tiện vô tri phàm tục.

Hoa Tứ gia bị thái độ của y làm cho khuất phục mềm cả người ra, tuy y còn ngồi đó, mà thật ra đã thần phục dưới chân của Địch Thanh Lân.

Địch Thanh Lân bỗng hỏi:

- Ông có biết tại sao tôi không giết ông ?
- Bởi vì hầu gia còn có chỗ dùng tôi.

Hoa Tứ gia gắng gượng lộ ra một nụ cười trên gương mặt:

- Tôi còn làm được nhiều chuyện cho tiểu hầu gia.
- Ông lầm rồi.

Địch Thanh Lân lạnh lùng nói:

- Tôi không giết ông, bởi vì ông không đáng cho tôi xuất thủ, trước giờ ông vẫn làm cho tôi ghê tởm lắm.

Bàn tay của y thông xuống, ấn nhẹ vào một chỗ cơ quan bên cạnh chiếc bồ đoàn y đang ngồi.

Chiếc bồ đoàn Hoa Tứ gia đang ngồi bỗng xoay một vòng, tấm gỗ ở dưới bồ đoàn bỗng thụt vào.

Trên mặt nhà bỗng lộ ra một lỗ hổng đen ngòm.

Hoa Tứ gia lập tức bị lọt xuống dưới, y rú lên một tiếng dài thảm thiết kinh sợ, thậm chí còn kinh sợ hơn lúc đối diện với cái chết.

Bởi vì lúc y còn chưa rớt xuống hẳn, y đã thấy tình hình bên dưới ra sao.

Những gì y thấy còn khủng khiếp hơn cả cái chết.

o0o

Vườn hoa phía sau hầu phủ, hoa cúc nở rộ, sắc thu mềm như tơ.

Địch Thanh Lâm thung dung đi tới một cái đình nhỏ, quay đầu lại phân phó đưa hầu đang đi sau lưng:

- Hôm nay ta chỉ gặp một người, trừ y ra, người khác đều không cho vào.

Tiểu hầu gia nói:

- Người này họ Dương, tên là Dương Tranh.

o0o

Thêm đá bên ngoài cánh cửa sơn đỏ của hầu phủ dài mà rộng, bằng phẳng bóng loáng như gương. Dương Tranh thậm chí còn soi được mặt mình trong đó. Gương mặt của y đang lộ vẻ rất khó coi.

Tuy y được chút tiền lộ phí từ vệ môn trong huyện vùng phụ cận cấp cho, nhưng vẫn rất thiếu hụt thảm thương, mấy ngày nay trên đường đi, y chưa được một bữa cơm nào no đủ trong bụng.

Y đã ngồi đợi ở thêm đá hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, mới nhịn không nổi bước tới cánh cửa hông bên cạnh, hỏi cái gã môn dịch lúc nãy đã mở cửa cho y, cái gã ngạo mạn tự đại cặp mắt mọc trên đỉnh đầu kia:

- Lúc nãy ông có nói tiểu hầu gia đang ở vườn hoa phía sau ?

- Ừ.

- Ông nói ông đã đưa người đi thông báo rồi ?

Dương Tranh dần cơn giận hỏi:

- Sao tới giờ vẫn còn chưa nghe tin tức gì vậy ?

Môn dịch đại gia nhìn xéo y, miệng cười mà không phải cười, hừ lên một tiếng rồi lạnh lùng hỏi:

- Người có biết từ đây ra phía sau rồi trở lại phải mất bao lâu không ?

Dương Tranh lắc đầu.

Y có thể dấm một quyền nát bấy cái mũi của vị đại gia này, nhưng y nhịn lại được.

- Người không biết, ta nói cho người biết, từ nơi này ra tới vườn hoa phía sau, phải đi mất nửa tiếng đồng hồ.

Môn dịch đại gia cười nhạt:

- Nơi đây là dinh phủ của thế tập nhất đẳng hầu, không giống như chỗ vệ môn chút xíu của các người dâu.

Dương Tranh chỉ còn nước tiếp tục ngồi chờ.

Từ chỗ này không thể nào thấy được trong hầu phủ ra sao, bức tường cao chắn hết hoàn toàn thị tuyến của y, sau bức tường không có tiếng người, ngay cả một tiếng động cũng không nghe thấy.

Y lại đợi thêm một hồi thật lâu nữa, bên trong mới có một đứa tiểu đồng mặc áo bông bước ra, cong cong ngón tay ra hiệu cho y:

- Tiểu hầu gia đã chịu cho người gặp, người theo ta đi mau thôi !

Sau bức tường cao là một cái sân thật lớn, không trồng cây cỏ hoa lá gì cả, cũng không có nuôi cá.

Trong sân chỉ để một cái đỉnh lớn khổng lồ cổ lão, làm cho cả sân trông có vẻ trang nghiêm rộng lớn.

Cánh cửa phía trước đại sảnh đóng lại, không thấy gì bên trong, chỉ có thể thấy phía trước tòa nhà hai cột trụ lớn hai người ôm không xuể, cao lên tận mây xanh.

Đến một nơi như thế này, người ta mới chân chính hiểu được cái lực lượng của phú quý và quyền thế, trong lòng bất giác phải lộ vẻ kính cẩn và úy phục.

Nhưng Dương Tranh hình như không thấy gì cả, không cảm giác gì cả. Bởi vì trong đầu y chỉ có một người, chỉ có một chuyện.

... Lữ Tố Văn còn đang ngồi trong gian nhà vừa tịch mịch vừa lạnh lẽo kia đợi y trở về, y nhất định phải sống sót trở về.

o0o

Gian phòng trắng như tuyết kia vẫn còn dáng vẻ tinh khiết yên lặng, làm như trước giờ chưa có chút máu tanh gì ô nhiễm vào.

Địch Thanh Lâm vẫn còn ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn, y chỉ chiếc bồ đoàn đối diện nói với Dương Tranh:

- Mời ngồi.

Dương Tranh bèn ngồi xuống.

Dĩ nhiên y không ngờ rằng y đang ngồi trên chiếc bồ đoàn này cũng như đang ngồi trên miệng một con dã thú thời hồng hoang sơ khai, da thịt của y tùy lúc đều sẽ bị nó nuốt chửng vào, ngay cả một chút thịt xương cũng không còn thừa lại.

Địch Thanh Lân đưa ánh mắt thật kỳ quái nhìn y, phảng phất như rất có hứng thú với người này:

- Đây vốn là nơi luyện kiếm của ta, rất ít khi có khách lại đây, vì vậy ta không có thứ gì để khoản đãi ông.

Địch tiểu hầu hững hờ nói:

- Ta nghĩ chắc ông cũng không cần ta khoản đãi gì cả.

- Đúng vậy.

Giọng của Dương Tranh cũng rất lãnh đạm:

- Tôi vốn không phải là khách của ông.

Y nhìn thẳng vào mắt của Địch Thanh Lân, nhìn không nháy mắt:

- Tôi chỉ muốn hỏi ông, Tư Tư có phải đã chết rồi không ? Có phải bị ông giết chết ? Tiền bảo tiêu có phải bị Vương Chấn Phi tráo ? Có phải y đã lại nơi đây ?

Địch Thanh Lân mỉm cười, y mỉm cười rồi lại thở ra:

- Ông có biết ta là ai không ? Ông có biết nơi đây là đâu không ? Sao ông dám nói vậy trước mặt ta ?

- Chính vì tôi hiểu ông là hạng người gì, tôi mới dám nói vậy.

- Sao ?

- Ông là một người siêu quần, mọi người đều cảm thấy vậy, chính ông nhất định cũng cho là vậy, cả đời ông, vĩnh viễn ở trên cao trên cao kia.

Dương Tranh nói:

- Chính vì ông là hạng người đó, tôi mới dám hỏi ông như vậy.

- Tại sao ?

- Bởi vì tôi biết ông nhất định sẽ không giấu diếm chối cãi gì trước mặt tôi.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì ông chẳng coi tôi ra gì dưới mắt ông.

... Mục đích của nói dối, nếu không phải là làm vui lòng người khác, thì cũng là bảo vệ chính mình.

... Nếu một người chẳng coi người khác ra gì, họ sẽ không có lý do gì để nói dối, thì cần gì họ phải nói dối ?

Địch Thanh Lân chẳng hề thay đổi sắc mặt, y hỏi ngược lại Dương Tranh:

- Còn nếu ta chẳng nói gì cả thì sao ?

Dương Tranh trầm tư, một hồi thật lâu mới trả lời:

- Nếu như ông không nói, tôi chỉ còn nước phải bỏ đi.
- Tại sao phải bỏ đi ?
- Bởi vì tôi không có chứng cứ, đã không có chứng cứ, lại không có tang chứng.

Dương Tranh nói:

- Tôi không cách nào chứng minh được ông làm những chuyện đó, cũng không ai sẽ nghe tôi nói vậy mà đi xét tội của ông.

- Vì vậy ông chẳng làm gì được ta ?

- Đúng vậy.

- Nếu vậy ông lại đây làm gì ?

- Tôi cứ tưởng tôi có thể tìm ra được chứng cứ, ít ra cũng tìm được cách đối phó với ông.

Dương Tranh nói:

- Nhưng tôi đến đây rồi, tôi mới biết rằng mình đã lầm.

- Làm chỗ nào ?

- Lầm ở chỗ tuy tôi không khinh thường ông, nhưng tôi vẫn còn không tránh khỏi đã khi dễ ông.

Dương Tranh nói:

- Thật tình ông "vĩ đại" quá, vĩ đại quá làm cho bao nhiêu chứng cứ đều bị chôn vùi đi, vĩ đại quá có thể chiếu bay hết những thứ làm cho ông bị bất lợi.

Thần sắc của y thật là thâm đạm:

- Hiện tại tôi đã phát giác ra, hạng người như ông, không phải là một người như tôi có thể đối phó được, trên đời này quả thật có những chuyện bất kỳ ai cũng chẳng làm gì được tới, không làm gì hơn được vậy.

Địch Thanh Lâm lắng nghe y nói xong, gương mặt vẫn không một chút biểu tình, ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Dương Tranh cũng giống như một người gỗ, y ngồi đó cả nửa ngày bỗng đứng dậy bước ra ngoài.

Địch Thanh Lâm nhìn y bước ra, bước tới cửa, bỗng kêu y lại:

- Chờ một chút.

Dương Tranh chậm bước lại, bước tới trước vài bước rồi mới ngừng lại, y từ từ quay người lại đối diện với Địch Thanh Lâm.

Địch Thanh Lâm nhìn y, khóe miệng lại nhếch lên nụ cười tàn bạo, giọng nói của y vẫn lãnh đạm:

- Ta có thể để ông đi, để người khác lại đối phó ông, đối phó với ông như một kẻ đạo tặc, tra vấn tiền bảo tiêu bị mất cướp.

Địch Thanh Lâm nói:

- Bất kể ông biện bạch ra sao cũng chẳng có ai tin ông nói một chữ, ông chỉ có một con đường chết.

- Đúng vậy.

Dương Tranh nói:

- Đúng là như vậy, có rất nhiều chuyện cũng đều là như vậy.

- Nếu ta không muốn để cho ông đi, hiện tại sẽ không có một người như ông trên thế gian này.

Địch tiểu hầu nói.

Y lập tức chứng minh lời nói của y không phải là dọa nạt suông. Bởi vì bàn tay của y vừa hạ xuống, chiếc bồ đoàn đối diện với y lại chuyển qua một bên, trên mặt nhà lại lộ ra một lỗ hổng đen ngòm.

Dĩ nhiên là Dương Tranh nhịn không được muốn nhìn xuống, y chỉ nhìn một cái, đã khom lưng lại, cơ hồ muốn mưa ra.

... Y đã thấy gì ?

Tuy chuyện y đã thấy y sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên, nhưng y sẽ không bao giờ muốn nói ra.

Bồ đoàn đã trở về lại chỗ cũ, tất cả lại trở về nguyên trạng thái cũ.

Địch Thanh Lâm mới hỏi Dương Tranh:

- Ông có biết tại sao tôi không làm như vậy với ông ?

Dương Tranh lắc đầu, y gắng gượng để cho mình không phải bị mưa ra.

- Bởi vì ông là một người thông minh, tuy còn thông minh hơn cả tôi tưởng tượng, nhưng lại không thông minh quá lố.

Địch Thanh Lâm nói:

- Ông nói câu nào cũng có đạo lý, làm gì cũng rất công bình, vì vậy, ta sẽ nhất định dùng phương pháp đồng dạng công bình để trả lại ông.

Khóe miệng của y lại lộ ra nụ cười càng tàn bạo hơn:

- Tư Tư quả thật chết dưới tay ta, tiền bảo tiêu bị cướp cũng ở nơi chỗ ta đây, chỉ cần ông có thể dùng vũ khí trong tay ông đánh bại được ta, tiền bảo tiêu là của ông, cái mạng này của ta cũng là của ông, ông có thể tùy ý đem đi.

Dương Tranh nhìn y, yên lặng nhìn y đăm đăm một hồi thật lâu, y mới lấy giọng tàn bạo hững hờ đồng dạng như vậy trả lời:

- Tôi biết là ông nhất định sẽ làm vậy.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì ông quá kiêu ngạo, quá xem thường không coi ai ra gì cả.

o0o

Địch Thanh Lân quả thật là một con người kiêu ngạo phi thường, nhưng y cũng có cái lý do đáng cho y kiêu ngạo.

Vũ công của y quả thật không phải thuộc hạng Dương Tranh đối địch lại được. Y không sử dụng kiếm của y để đối phó với Dương Tranh, y sử dụng thanh kiếm mỏng dính ngắn cũn đó.

Cũng như Ly Biệt Câu của Dương Tranh vậy, cùng một người làm ra, không những vậy, còn cùng bởi một nguyên nhân, vì luyện hư kiếm mà có một cây đao và một cây câu.

Nhưng Địch Thanh Lân sử dụng thanh đao này đã đến mức đăng phong, đã đến mức tùy tâm sở dục.

Y điều khiển thanh đao cũng như người ta điều khiển tư tưởng của mình vậy, muốn nó đi đến đâu, nó sẽ đi đến đó, muốn nó đâm vào trái tim một người, nó sẽ nhất định không sai đi nửa phân.

Ánh đao lóe lên, lưỡi đao đâm vào huyết Khúc Trì trên cùi chỏ của Dương Tranh, bởi vì Địch Thanh Lân vốn chỉ muốn nó đâm vào đó. Y không muốn Dương Tranh chết đi sớm quá.

Dương Tranh là một người thú vị, không phải lúc nào y cũng được hưởng thụ cái lạc thú tàn bạo đó.

Y cũng biết huyết Khúc Trì của một người lúc bị đâm vào, nửa người sẽ lập tức bị tê dại đi, hoàn toàn mất đi khả năng đề kháng.

Tư tưởng của y nhất định chính xác, chỉ tiếc là y không nghĩ đến chuyện Dương Tranh dám dùng cây Ly Biệt Câu trong tay để đối phó với chính mình.

Hàn quang của cây Ly Biệt Câu bỗng xẹt tới cánh tay của Dương Tranh, cánh tay có huyết Khúc Trì bị đâm vào.

Cánh tay đó lập tức bị ly biệt khỏi thân hình của y.

Ly biệt là để tương tự, chỉ cần được tương tự, bất kể bao nhiêu thống khổ phải ly biệt đều có thể nhẫn nại được.

Trong cơn đau đớn thấm nhập vào cốt tủy đó, cây Ly Biệt Câu đã làm cánh tay Dương Tranh ly biệt thân thể bổng tà tà bay lên, bay tới cổ họng của người ở mãi mãi trên cao đó là Địch Thanh Lân.

Do đó Địch Thanh Lân bèn ly biệt khỏi thế giới này.

Kẻ kiêu sẽ bại.

Câu nói ấy bất kỳ là ai cũng phải nên nhớ kỹ trong lòng.

- o **HẾT** o -